

τῶν ἀνθρωπίνων, πλην δὲν τον ἀπήλπησεν ἐσκέρθη νὰ ἐξεύρη μέσον ὅπως ἐκάστοτε εὐρίσκη την ευτυχίαν ἐν τῇ ἀπολαύσει. Μέγας την ψυχὴν καὶ ἀδαμάντινος τον χαρακτῆρα το κατώρθωσε. Κατώρθωσε νὰ πο-βάλλῃ ἀπὸ την καρδίαν του την *Ελπίδα* καὶ σήμερον ζῇ ἀνευ πόθων, ἀνευ ονειρῶν, ἀνευ ἐρωτος, ἀλλ ηὐχαριστημένος ἐξ ἑκυ-τοῦ. Ἡ ἀπόλαυσις οὐδὲ την ἰσχύϊν της οὐδὲ το γόητρόν της ἀποβάλλει πλέον δι' αὐτόν.

Επώδυνος ἡ ἐγχείρησις διὰ τον ἀνθρω-πον, ἀλλ ευτυχὴς ὁ γενναῖος ὁ δυνάμενος νὰ την ὑποφέρει.

Πρὸς τοὺς ἀναγνώστας μου ταύτην πα-ρέχω σήμερον την διδασκαλίαν, μέ την ευχὴν τῆς ἐξ αὐτῆς ωφελείας, ἀντι δώρου ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤ ΔΥΒΡΕΥΙΛ

Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΚΓ'

Ἡ ἀπαγωγή.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐλάμβανον χώραν τὰ γεγονότα, ἅτινα ἀνωτέρω διηγήθημεν, δώδεκα ἱππεῖς διήρχοντο ἐκ τῆς *Μικρᾶς Γεφυράς* καί, ἀκολουθοῦντες τὴν παραλίαν, διηυθύνοντο πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς *Βιέβρης*.

Τὸ μικρὸν τοῦτο ἀπόσπασμα διψοῦντος νέος τις, φορῶν μακρὸν ἐπενδύτην καὶ πολὺ πτυχον σκουφον, καὶ τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον εὐκόλως ἐδύνατό τις νὰ διακρίνῃ.

Ἦτο ὁ ἄρχων Ζιάκ.

Ἡ ὀπισθοφυλακὴ ἠκολούθει δυσκίνητόν τινα ἄμαξαν, ἣ μᾶλλον φορεῖον, ὅπερ εἶχε πυκνὰ παραπετάσματα καὶ τὸ ὅποτον ἐφω-τιζέτο ἐκ τινος δικτυωτῆς ὀπῆς, κειμένης πρὸς τὸ ὀπισθεν μέρος. Τὴν ἀλλόκοτον ταύτην ἄμαξαν ἔσυρον δύο ρωμαλέοι ἱπποὶ.

Φθάσας ἐνώπιον τῆς οἰκίας τῆς Ζολαν-δης, ὁ Ζιάκ ἐσταμάτησεν.

— Ἐδῶ εἶνε, εἶπε. Θύραι καὶ παρὰ-θύρα ἐκτισμένα . . . βεβαίως ἐδῶ εἶνε.

— Τὸ ἀπόσπασμα ἔστη ὡς αὐτως.

— Νὰ κρημνίσετε τὸν τοῖχον τοῦτον, διέταξεν ὁ Ζιάκ.

Πάραυτα δ' ἐξ ἐκ τῶν ἱππέων κατέβη-σαν ἐκ τῶν ἱππων των καί, διὰ σκαπνῶν, καὶ πελέκεων οὓς μεθ' ἑκυτῶν ἔφερον, ἤρ-ξαντο κρημνίζοντας τὸν τοῖχον.

Εἰς τὸν θόρυβον τούτον γείτονές τινες ἐτόλμησαν ν' ἀνοιξῶσι τὰ παρὰ θύρα τῶν οἰκιῶν των, ὅπως ἴδωσι τί συμβαίνει, ἀλλ' εἰς τὴν θέαν τοιαύτης καταστροφῆς ἐπα-νέκλεισαν αὐτὰ περιδεῖς.

Ἐν τούτοις ὁ τοῖχος ἐν ἀκαρεῖ ἐκρη-μνίσθη.

— Ἐξίκετα! εἶπεν ὁ Ζιάκ. Ἦδη τρεῖς ἐξ ὑμῶν ἄς με ἀκολουθήσωσιν.

Καί, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τριῶν ἀνδρῶν, εἰσέδυσεν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς σκοτεινῆς ἐκείνης οἰκίας, μεταβαίνων ἀπὸ δωματίου εἰς δωματίον χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ τινά.

— Ψυχὴ ζῶσα! ἐψιθύρισε ὁ Ζιάκ . . . Τί διαβόλον! τόσῳ ἀθλίον κλωθίον δι' ἐν τοιούτον πτηνόν! . . . Ἀλλ' ἡ Ἰσαβέλλα, εἰποῦσά μοι. Ἀλὰς αὐτήν! σοὺ τὴν χα-ρίζω! μ' ἐβεβαίωσεν διὰ τῶν λέξεων τού-των ὅτι ἡ νέα εἶνε ἀντίζηλός της! . . . Ὡς ἦν πολὺ ἀνόητος αὐτὸς ὁ νέος, ὁ ὁποῖος προτιμᾷ αὐτὴν παρὰ τὴν βασιλίσσαν . . . Ἀ! ἰδοὺ καὶ μία ἄλλη θύρα . . . Ὡς ἦν τοῦ δωματίου της βεβαίως. Ἀς ἴδωμεν.

Καὶ ἔκρουσεν αὐτὴν ἐλαφρῶς.

— Εἴσαι σύ, πάτερ μου; εἶπε μὲ τὴν γλυκεῖάν της φωνὴν ἡ Ζολάνδη.

Συγχρόνως δὲ αὕτη ἐφάνη εἰς τὴν θύραν.

Εἰς τὴν θέαν τοῦ Ζιάκ, παρακολουθου- μένου ὑπὸ τῶν τριῶν ἐκείνων ἀνδρῶν, ἀ-γρίων τὴν ὄψιν καὶ ὠπλισμένων ἀπὸ κε-φαλῆς μέχρι ποδῶν, ἡ Ζολάνδη ἐξέβαλε κραυγὴν φοβεράν.

— Ἀνθρώπος! . . . ἐδῶ! . . . ἀνέκρα-ξεν ἡ νέα ἐντρομος. Ποῖος εἴσθε, κύ-ριε; . . . Τί θέλετε; . . . Πῶς εἰσῆλθετε εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην; . . .

Ὁ Ζιάκ, ἐκθαμβὸς ἐνώπιον τοιαύτης καλλονῆς, παρετήρει αὐτὴν ἐν σιωπῇ.

— Μὴ τὴν πίστιν μου! δὲν εἶδόν ποτε ὠραιότεραν νέαν, ἐψιθύρισε.

Ἐν τούτοις ἡ Ζολάνδη ὀλίγον κατ' ὀ-λίγον ἀνέλαβε τὸ θάρρος της. Φύσει ὑπε-ρήφανος καὶ τολμηρὰ ἐν ὧρα κινδύνου, ἡ ἀγνὴ αὕτη καὶ ἀθώα νέα, εἰς τὰς ἀδυνα-μίας τοῦ φίλου της, ἤνου τὴν ἀνδρικὴν ἐκείνην ἐνεργητικότητα, ἥτις δυσκόλως πα-ρατηρεῖται εἰς τὰς γυναῖκας.

— Λέγετε λοιπόν, κύριε . . . τί θέλετε;

Εἰς τὸ ἀπροσδόκητον τοῦτο θάρρος τῆς νέας, ὁ Ζιάκ ἐταράχθη.

Ἀλλὰ, φύσει ὦν θρασύς καὶ ἀπότομος, εὐκόλως ἀνέλαβε τὴν προτέραν ψυχραι-μίαν του.

— Κυρία, εἶπε ψυχρῶς, πρέπει νὰ με ἀκολουθήσετε.

— Νὰ σας ἀκολουθήσω, κύριε; . . . Καὶ ἐξ ὀνόματος τίνος μοὶ ὁμιλεῖτε οὕτως;

— Ἐξ ὀνόματος τῆς βασιλίσσης Ἰσα-βέλλας . . .

— Τῆς βασιλίσσης;

— Τῆς βασιλίσσης.

— Τί κοινόν ἔχω ἐγὼ μετ' αὐτῆς, ἀ-φοῦ οὐδέποτε τὴν εἶδον, οὐδὲ τὴν γνωρίζω;

— Δέν σας εἶπόν ποτε, κυρία, ὅτι ἔ-χετε ἐχθροὺς ἰσχυροὺς;

— Εἶνε ἀληθές . . . καὶ δι' αὐτὸ ὁ πα-τήρ μου μ' ἐκλείσεν εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν, εἰς τὴν ὁποίαν οὐδεὶς, ἐκτὸς αὐτοῦ, δύνα-ται νὰ εἰσέλθῃ.

— Καὶ μ' ὅλα ταῦτα, κυρία, τὸ μυ-στικὸν τοῦ καταφυγίου σας τούτου ἐπρο-δόθη!

— Ἐπροδόθη; . . . ἐπανελάθεν ἡ Ζο-λάνδη κάτωχρος, καὶ ὑπὸ τίνος;

— Ὑπὸ τίνος ἀθλίου καὶ ἐλεεινοῦ νέου, ὀνομαζομένου . . . Ὀλιβιέρου. . . ὁ ὁποῖος, ἐνεργῶν διὰ λογαριασμὸν τῆς βασιλίσσης, ἐπεφορτίσθη ν' ἀνακαλύψῃ τὴν κατοικίαν σας.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἡ Ζολάνδη ἔμει-νεν ἀκίνητος ὡς κεραυνόπληκτος, παρα-

τηρήσασα τὸν Ζιάκ μετὰ βλέμματος ἀ-πλανοῦς.

— Ὁ Ὀλιβιέρου! . . . ὁ Ὀλιβιέρου! . . . αὐτός; . . . εἶνε ἀδύνατον! . . .

— Καὶ πῶς ἄλλως ἡ βασιλίσσα θὰ ἐ-μάνθην τὴν οἰκίαν σας, ἀφοῦ οὐδεὶς ἄλ-λος, ἢ αὐτός, εἰσῆλθεν ἐδῶ, κυρία;

— Ὁ Ὀλιβιέρου! . . . προδότης; . . . ψεύδεσθε, κύριε.

Ὁ Ζιάκ ἔγεινε κάτωχρος.

— Πρέπει λοιπὸν νὰ σας εἶπω τὰ πάντα, κυρία; ἐπανελάβε . . . Λοιπὸν . . . ὁ νέος οὗτος . . . αὐτός ὁ τυχοδιώκτης ἡγάπα ἐμμανῶς τὴν βασιλίσσαν . . . καί, ὅπως πα-ράσχη αὐτῇ μεγάλας ἐκδουλεύσεις καὶ ἐ-πιτύχῃ τοῦ σκοποῦ του, ἐπειδὴ ἔμαθεν ὅτι ἡ βασιλίσσα ἔτρεφεν ἀσπονδὸν μῖσος ἐναν-τίον ὑμῶν καὶ τῶν συγγενῶν σας, διὰ λό-γους, τοὺς ὁποίους ἀγνοῶ, κατέβαλε πᾶ-σαν προσπάθειαν ὅπως σας ἀνακαλύψῃ, καὶ σας ἀνεκάλυψε, κυρία.

— Ὡ! ἀνέκραξεν ἡ Ζολάνδη στεναῖσασα βαθέως, ὅχι! . . . ὅχι! . . . εἶνε ἀδύνατον! . . .

— Φεῦ! κυρία, εἶπεν ὁ Ζιάκ μετ' ἐπι-πλάστου συγκινήσεως, δὲν γνωρίζετε ἀ-κόμη εἰς ποῖον βάραθρον δύναται νὰ μας σύρῃσι τὰ πάθη! . . . καὶ ἰδίως ὁ ἔρως! . . . Λοιπὸν, κυρία, εἴσθε ἤδη ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς βασιλίσσης. Πιστεῦσατε ὅτι λυποῦμαι μεγάλως διὰ τὴν ἐντολήν, δι' ἣς μὲ περιέ-βαλεν . . . ἀλλ' ὁφείλω νὰ ὑπακούσω. Ὅθεν εὐαρεστήθητε νὰ με ἀκολουθήσετε.

Ἡ Ζολάνδη ὀπισθοχώρησε.

— Ποτέ! . . . ἀνέκραξεν.

— Κυρία!

— Ποτέ! . . . σας λέγω καὶ πάλιν . . . ὅτι μὲ ἀπατάτε! . . . Οὐδὲν ἐξ ὧν μοὶ εἶπετε εἶνε ἀληθές! . . . Εἴσθε ψεύστης . . . καὶ ἀ-θλιος! . . .

Ὁ Ζιάκ ἐγένετο ἤδη πελιδνός.

— Ἐ! πρέπει νὰ τελειώσωμεν! εἶπε φέρων τὴν χεῖρα μηχανικῶς ἐπὶ τοῦ ξί-φους του.

Καί, ἀποταθείς πρὸς τοὺς παρακολου-θοῦντας αὐτὸν ἀνδρας.

— Ἐκτελέσατε τὸ καθήκόν σας! εἶπεν.

Οἱ τρεῖς ἀνδρες προῦχώρησαν πρὸς τὴν Ζολάνδην.

— Ἀθλιοι! . . . ἀθλιοι! . . . ἀθλιοι! ἐκραύγασεν ἡ δυστυχὴς νέα λιποθυμήσασα.

Ὅσῳ εἰθισμένοι καὶ ἂν ἦσαν, ὡς ἐκ τοῦ ἔργου των, εἰς παρομοίας σκηνάς, οἱ ἀκό-λουθοι τοῦ ἀρχοντος Δὲ Ζιάκ ἐσταμάτη-σαν πρὸ τοιούτου συγκινητικοῦ θεάματος καὶ ἐθέωρησαν ἀλλήλους ἐκπληκτοί.

— Λοιπὸν, ἀνέκραξεν ὁ Ζιάκ, δὲν ἠκού-σατε, ἀθλιοι!

Πάραυτα δὲ οἱ δύο ἐξ αὐτῶν συνέλα-βον τὴν Ζολάνδην, ἐνῷ ὁ τρίτος, ἐξαγα-γὼν ἐκ τοῦ θυλακίου του βινόμακτρον, προ-σεπάθει νὰ φιμώσῃ δι' αὐτοῦ τὸ στόμα της.

— Βοήθειαν! . . . πάτερ μου! . . . Ὀλι-βιέρου! . . . ἐδόθησεν ἡ δυστυχὴς νέα . . . βοή-θειαν! . . . Θεέ μου! . . . ἔλεος! . . . πάτερ μου! . . .

Καί, ἀπαυδήσασα πλέον, ἔπεσεν ἀνεί-σθητος εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν ἀπαγωγέων της, ὡρὰ καὶ λυσίκομος.

— Δέν ἐννοῶ τὴν ἐπιμονὴν της. εἶπεν

καθ' ἑαυτὸν ὁ Ζιάκ ὕψων τοὺς ὤμους. Ὁ Θεὸς νὰ με συγχωρήσῃ!... ἀλλ' εἶνε ψεύστης ἐκεῖνος, ὅστις ἤθελε καυχῆσθαι ποτε ὅτι ἐνόησε τί ἐστὶ γυνή!...

Μετὰ τὴν φιλοσοφικὴν ταύτην σκέψιν, ὁ εὐγενὴς ἄρχων ἐγκατέλειπε τὴν οἰκίαν ἐκείνην, εἰς τὴν ὁποῖαν εἰσελθὼν, ἔφερε τὸ πένθος καὶ τὰ δάκρυα.

Ἀφοῦ δὲ ἀπήγαγον τὴν Ζολάνδην καὶ μετέφερον αὐτὴν εἰς τὸ λεωφορεῖον, ὁ Ζιάκ ἐτοποθέτησεν εἰς μίαν τῶν θυρῶν αὐτοῦ ἓνα ἐκ τῶν πιστοτέρων ἀνθρώπων του, εἰς δὲ τὴν ἐτέραν ἔμεινεν αὐτὸς ὁ ἴδιος, οὕτω δὲ, ληφθέντων ὅλων τῶν προφυλακτικῶν μέτρων, ἡ συνοδία ἐξεκίνησε, διέβη τὴν θύραν τοῦ Ἀγίου Ἰακώβου καὶ ἔλαβε τὴν πρὸς τὴν Τουραίνην ἀγούσαν, ὅπως μεταβῇ πρὸς συνάντησιν τῆς Ἰσαβέλλας.

Μετ' ἐπιμόνον καὶ ἀπελπιστικὴν ἀντίστασιν οἱ περὶ τὸν Καπελούζον συνωμοταὶ ἠναγκάσθησαν νὰ ὑποχωρήσωσιν ἀπέναντι γιλιάνων στρατοῦ, καλῶς ὠπλισμένου καὶ διοικουμένου αὐτοπροσώπως ὑπ' αὐτοῦ τοῦ τοποτηρητοῦ τῶν Παρισίων Τανεγὺ Δουατέλλου.

Οὐδὲν ἦσσαν ὁ Καπελούζος, ἀγρίαν ἔχων τὴν ὄψιν καὶ ἀπειλητικὴν, ἐπάτει ἐπὶ σωροῦ πτωμάτων, κρατῶν ἀνὰ χεῖρας τὸ ξίφος καὶ ἐμπνέων φόβον καὶ τρόμον.

Ἄλλ' εἰς τῶν στρατιωτῶν, σκοπεύσας αὐτὸν διὰ τοῦ τόξου του, ἡτοίμαζετο νὰ βίβῃ τὸ βέλος του κατ' αὐτοῦ, ὅτε ὁ Τανεγὺ ἀνεχαίτισεν αὐτὸν διὰ τοῦ ξίφους του.

Φύλαξε τὸ βέλος σου δι' ἄλλον, φίλε μου, εἶπεν ὁ τοποτηρητὴς εἰς αὐτόν, τοιαῦτος εὐγενὴς θάνατος δὲν ἀρμόζει εἰς τοιοῦτον κακοῦργον. Ἐ! παιδιὰ, ἐξηκολούθησε στραφεὶς πρὸς τοὺς περὶ αὐτὸν στρατιώτας, ὑπόσχομαι δέκα χρυσᾶ δίστηλα εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἤθελον συλλάβει τὸν κακοῦργον αὐτόν καὶ τὸν ὀδηγήσει εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ Φρουρίου.

Τὸ πλῆθος ἐκινήθη βιαίως, καὶ εἰκοσιν ὡς τριάκοντα στρατιῶται ὤρμησαν ἐναντίον τοῦ Καπελούζου.

Πᾶσα ἀντίστασις ἦτο πλέον ματαία. Ὁ Καπελούζος ἐν ἀκαρεῖ συνελήφθη καὶ ὠδηγήθη δέσμιος εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ Φρουρίου ἐν τῇ μέσῃ συριγμῶν καὶ παταγῶν ἀλλαλαγμῶν.

Ἐνθ' δὲ ἡ συνοδία διέβαινεν ὁδὸν τινα, ἀνθρωπὸς τις ἐπλησίασεν αὐτήν.

Ἦτο ὁ Κορζύ.

Ἀκτὶς χαρᾶς ἐφώτισε πάραυτα τὸ ἀπαθὲς πρόσωπον τοῦ δημίου, ἰδόντος αὐτόν.

Τὴν Ζολάνδην! εἶπεν αὐτῇ χαμηλῶς, πρόσεχε τὴν Ζολάνδην! ἂν ἀποθάνω, ἐνθυμήσου, ὅτι σοὶ εἶπον, ὡς καὶ τὸν ὄρκον, τὸν ὅποιον ἔδωκες. Ὅσω διὰ τὸν Ὀλιβιέρου, εἰδοποίησε τὸν Βισκοντὲ νὰ τῇ εἴπῃ ὅτι θὰ τον κάμω νὰ μάθῃ ὅ,τι τῇ ὑπεσχέθην.

Ἐχε πεποιθήσιν εἰς ἐμέ, κύριε, ἀπήντησεν ὁ Κορζύ.

Καὶ ἐγένετο ἄφαντος μεταξὺ τοῦ πλήθους.

Μετ' ὀλίγα δὲ λεπτά, αἱ θύραι τοῦ Φρουρίου ἐκλείοντο ὀπισθεν τοῦ Καπελούζου.

Ὁ Ζεβὰν καὶ ὁ Ὀλιβιέρου, διευθυνόμενοι εἰς τὴν οἰκίαν των, ἀνemieχθησαν μετὰ τοῦ πλῆθους, τὸ ὅποιον ὠδήγει τὸν Καπελούζον εἰς τὴν φυλακὴν· ἀλλὰ, συνειθίσαντες εἰς τοιαῦτα θεάματα, δὲν ἔδωκαν οὐδεμίαν προσοχὴν.

Ἐσκέπτοντο ἄλλα· ὁ μὲν Ὀλιβιέρου ἔσπευδε ἐμπλεως ἀπασιῶν προαισθημάτων, ὁ δὲ Ζεβὰν ἐσκέπτετο τὴν Ἰακωβίαν, τὴν ὁποῖαν ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ εἰς τοιαύτην ἀξιοδάκρυτον θέσιν.

Ἐπὶ τέλους ἔφθασαν εἰς τὴν ὁδὸν Βιέθρης.

Ὁ Ζεβὰν ἔστη ἐνώπιον ὁμάδος ἀνθρώπων, οἵτινες, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ζιάκ, συνήχθησαν ἐνώπιον τῆς οἰκίας τῆς Ζολάνδης, παρατηροῦντες τὸν κατεδαφισθέντα τοῖχον καὶ εἰς μυρίας ὑποθέσεις ἀφιέμενοι.

Ὁ Ὀλιβιέρου ἠσθάνθη πάραυτα τοὺς πόδας τοῦ κλονουμένου.

— Ζεβὰν! εἶπε διὰ φωνῆς πνιγρᾶς.

— Τί;

— Βλέπεις;

— Βεβαίως. Ἀνθρωποὶ συζητοῦντες τὰ συμβάντα τῆς νυκτός. Τί παραδοξόν!...

Ἄλλ' ἄς ἴδωμεν τί τρέχει.

Ἀλλὰ, μόλις προὐχώρησαν δύο βήματα ὁ Ὀλιβιέρου ἐξέβαλε κραυγὴν φοβεράν.

— Ζεβὰν!... Ὁ τοῖχος κατεδαφισμένος... ἡ θύρα βεβιασμένη... ὦ! φοβερὸν δυστύχημα συνέβη!... Ζολάνδη!... ποῦ εἶσαι;... Θεέ μου!... ποῦ εἶσαι;...

Καὶ ὤρμησεν ὡς παράφρων ἐντὸς τῆς οἰκίας, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Ζεβὰν, καὶ ἀμόφτεροι διέτρεξαν ὅλα τὰ δωμάτια αὐτῆς, εἰς μάτην ζητοῦντες τὴν Ζολάνδην.

— ὦ! ἀνέκραγεν ἐπὶ τέλους ὁ Ὀλιβιέρου, ἀπελπισ καὶ ἀπηυδηκῶς, μοῦ τὴν ἤρπασαν, Ζεβὰν!... μοῦ τὴν ἔκλεψαν!... τὴν Ζολάνδην μου!... τὴν ζωὴν μου!... τὴν ψυχὴν μου!... Ἀχ! δὲν θὰ τὴν ἐπανιδῶ πλέον... ποτέ!... ὦ! Θεέ μου!... Θεέ μου!... εἶνε λοιπὸν δίκαιον ἐγώ, ὁ ὅποιος πάντοτε σὲ ἐλάτρευσα καὶ σε ἐδόξασα, νὰ ὑποφέρω τόσῃ σκληρῶς;...

Ὁ Ζεβὰν εἰσώπα· ἀλλ' εἰς τὸ βλέμμα του τὸ ἀκίνητον, εἰς τὰ χεῖλη του τὰ κάτωχα ἐφαίνετο ἡ βαθεῖα λύπη, ἥτις κατεσπάρασσε τὴν εὐγενὴ καρδίαν.

Οὐχ ἦττον, καίτοι ποιητῆς, εἰς τοιαύτας σοβαρὰς περιστάσεις, ἦτο θετικὸς ἄνθρωπος.

— Ὀλιβιέρου! εἶπεν ἐπὶ τέλους ἐγγύς τὴν κεφαλὴν καὶ λαμβάνων τὴν χεῖρα τοῦ φίλου του, δὲν πρέπει νὰ χάνωμεν τὸν πολύτιμον καιρόν μας εἰς ἀνωφελῆ δάκρυα. Πρέπει νὰ μάθωμεν τοὺς ἀπαγωγεῖς τῆς Ζολάνδης καὶ νὰ σώσωμεν τὴν δυστυχὴ νέαν. Ἐν μόνον πρόσωπον δύναται νὰ μας βοηθήσῃ εἰς τὴν περιστάσιν ταύτην, διότι σοὶ το ὑπεσχέθη: ἡ βασίλισσα.

Ὁ Ὀλιβιέρου ἐσκίρτησεν. Ἀκτὶς ἐλπίδος ἐπεφάνη εἰς τὸ βλέμμα του.

— Ἡ βασίλισσα εἶπες;

— Ναί... Δὲν σοῦ εἶπε ν' ἀπευθυνθῇς εἰς αὐτήν, ἅμα ἤθελε σοῦ συμβῇ καὶ νὲν δυστύχημα;

— Βεβαίωτατα.

— Καὶ εἶνε μεγαλείτερον ἀπ' αὐτό;

— Ἀ! ὄχι!... εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρου ὕψων ἀπελπισ τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Λοιπὸν πρέπει ἀμέσως νὰ μεταβῶμεν εἰς τὴν βασίλισσαν...

Καὶ οἱ δύο φίλοι, καταλιπόντες τὴν ἀπασιῶν ἐκείνην οἰκίαν, διηυθύνθησαν πρὸς τὸ Λοῦβρον.

— Φίλε μου, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρου πρὸς τινα σκοπὸν ἐνοπλον, ἤθελον νὰ ὁμιλήσω εἰς τὴν βασίλισσαν... Πρέπει νὰ τὴν ἴδω!

Ὁ στρατιώτης ἀνεκάγχασεν.

— Θέλετε νὰ ἴδετε τὴν βασίλισσαν; εἶπε πρὸς τὸν Ὀλιβιέρου.

— Ναί.

— Λοιπὸν, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, κύριε, πρέπει νὰ μεταβῇτε εἰς Τουραίνην, ὅπου μεταβαίνει σήμερον τὴν πρωῒαν καὶ ἡ βασίλισσα, καὶ ἡ ὁποία ὠρίσθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως ὡς τόπος τῆς ἐξορίας τῆς.

Ὁ Ὀλιβιέρου, εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην εἰδησιν, ἐφάνη κλονούμενος.

— Ἡ βασίλισσα κατεδικάσθη εἰς ἐξορίαν! ἐψιθύρισεν.

— Ἐρωτήσατε καὶ ἄλλον, ἂν δὲν πιστεύετε εἰς ἐμέ, ἐξηκολούθησεν ὁ στρατιώτης, ἐπαναλαβὼν τὸ βραδύ βῆμά του... Τώρα παραμερίσατε, κύριε.

Ὁ Ὀλιβιέρου ἀπεμακρύνθη, ἐνωθεὶς μετὰ τοῦ Ζεβὰν, ὅστις περιέμενεν αὐτόν εἰς ἀπόστασιν δέκα βημάτων.

— Τώρα δὲν μας μένει ἄλλο, εἶπεν ὁ Ζεβὰν, παρὰ νὰ μεταβῶμεν εἰς Τουραίνην. Ἡ Ἰσαβέλλα εἶνε ἡ μόνη μας ἐλπίς· σοὶ χρεωστῇ τὴν ζωὴν καὶ πρέπει νὰ σε βοηθήσῃ εἰς τὴν περιστάσιν ταύτην. Καὶ ἔπειτα, τίνα κάμωμεν πλέον εἰς Παρίσιους; Ἡ ὑπόθεσις, διὰ τὴν ὁποῖαν ἤλθομεν, ἐματαιώθη... Ἀς ὑπάγωμεν εἰς τοῦ Βισκοντὲ, νὰ εἰδοποιήσω τὴν Ἰακωβίαν καὶ νὰ πάρωμεν δύο καλοὺς ἵππους· μετὰ τέσσαρα χρυσᾶ δίστηλα, τὰ ὁποῖα μᾶς ἀπέμειναν, θὰ φθάσωμεν εἰς τὴν οἰκίαν μας, εἰς Λανζαί· ἅμα φθάσωμεν ἐκεῖ, εἰμεθα πλησίον τῆς Τουραίνης. Θὰ ὑπάγω εἰς τὸ μοναστήριον τῶν Μαρμουτιέρων νὰ ἐνταμώσω τὸν φίλον μας Μαλκράφτ· θὰ τῷ διηγηθῶ τὰ συμβάντα, θὰ τον βάλω ἐνήμερον εἰς ὅλα καὶ ἂν διὰ τῆς ἐπιρροῆς του εἰς τὴν βασίλισσαν, δὲν κατορθώσωμεν νὰ ἀνεύρωμεν τὴν Ζολάνδην, σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι ὁ ἀδελφὸς Θεόδημος θὰ γίνῃ καὶ πάλιν Ἰωάννης Μαλκράφτ... Ἐλθέ, ἀδελφέ μου! γρήγορα, καὶ ἔχε τὰς ἐλπίδας σου εἰς ἐμέ.

Μετὰ μίαν ὥραν, οἱ δύο φίλοι ἐφιπποῖ ἐξήρχοντο τῶν Παρισίων καὶ διηυθύνοντο καλπάζοντες εἰς τὴν Αὐρηλίαν.

ΚΔ'

Ἡ Θεῖα Πρόνοια

πέμπει τῇ Ζολάνδῃ προστάτην.

Τὸ ὁδοιπορεῖν ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὸν ἸΒ' αἰῶνα δὲν ἦτο τόσῃ εὐκολον, διότι, ἐκτὸς τοῦ ὅτι δὲν ὑπῆρχον κατὰλληλοι ὁδοί,

διέτρεχε τις τὸν κίνδυνον νὰ συλληφθῇ ὑπὸ τινος ληστρικῆς συμμορίας, συγκειμένης ἐκ Γάλλων ἢ καὶ ἐξ Ἀγγλων, οἵτινες ἦσαν καὶ οἱ μᾶλλον ἐπίφοβοι.

Ἐκαστος δ' ἔννοεϊ εὐκόλως ὅτι οἱ κατ' οἰκοὶ τῶν πόλεων σπανίως, ἢ μᾶλλον οὐδέποτε, ἐπεχειροῦν μεμακρυσμένας ὁδοπορίας.

Ὁ ἄρχων Δὲ Ζιάκ ἐγίνωσκε κάλλιον παντὸς ἄλλου πάντα ταῦτα· οὕτω δέ, ἐπειδὴ ἦτο ἡναγκασμένος νὰ μεταβῇ εἰς Τουραίνην μετὰ τῆς πολυτίμου αἰχμαλώτου του, ἔλαβε πάντα τὰ καταλλήλα μέτρα.

Φθάσας μετὰ τοῦ μικροῦ ἀποσπασμάτος του εἰς ἀπόστασιν διακοσίων βημάτων ἀπὸ τῆς πόλεως τοῦ Ἀγίου Ἰακώβου, ἐσταμάτησε καὶ ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη του μικρὰν τινα ἀργυρὰν συρίκτραν, εἰς τὸν ἦχον τῆς ὁποίας ἀνταπήντησεν ἕτερος συριγμός· παράτα δ' ἐκ τοῦ βάθους τοῦ δάσους ἐξῆλθον ἐξ ἑπτάποντες φέροντες τὰ οἰκόσημα τῆς οἰκίας τοῦ ἄρχοντος· Δὲ Ζιάκ καὶ ὁδηγοῦντες τρεῖς ἡμιόνους, ἐφ' ὧν εἶχον, ὡς φαίνεται, φορτώσει τὰς προμηθείας τοῦ ταξιδίου.

Ὁ Ζιάκ, ὅστις τὰ πάντα προέβλεπε πάντοτε, ἐσκέφθη ὅτι, διαρκούντος τοῦ ταξιδίου του, δὲν ἔπρεπε νὰ διαμένῃ εἰς οὐδὲν ξενοδοχεῖον, φοβούμενος τοὺς κατασκόπους· ὡς ἐκ τούτου δὲ ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ εἰς Τουραίνην διὰ τῶν συντομωτέρων καὶ μᾶλλον ἀποκέντρων ὁδῶν.

Ὅθεν κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος ἢ τοῦ δείπνου, ἢ παραδόξως αὕτη συνοδία ἔπρεπε νὰ σταματᾷ εἰς τὸ ὑπαιθρον ἢ ἐκτὸς ἀντροῦ τινὸς μακρὰν παντὸς ἀδιακρίτου βλέμματος· μετὰ δὲ τοῦτο νὰ κοιμᾶται ἡσυχος ὑπὸ τὰς σκηνάς, τὰς ὁποίας μεθ' ἑαυτοῦ ἔφερεν ὁ Ζιάκ, τοποθετουμένων τῶν καταλλήλων σκοπῶν.

Ἄλλ' ὁ Ζιάκ καὶ μὲν μετέβαινεν εἰς Τουραίνην διὰ τῆς συντομωτέρας ὁδοῦ, ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ φθάσῃ καὶ ταχέως ἐκεῖ· ἐπεθύμει νὰ παρατείνεται ἢ εἰς τὰ δάση διαμονὴ του, ἐλπίζων ὅτι, διὰ τοῦ τρόπου τούτου, θὰ κατέκτα τὴν καρδίαν τῆς ὠραίας αἰχμαλώτου του.

Τὴν πρώτην ἡμέραν ἢ συνοδία κατεσκήνωσεν εἰς τὰ πυκνὰ δάση, τὰ περίξ τοῦ χωρίου Μονθλερύ. Ὁ ἥλιος ἔκλινε πρὸς τὴν δύσιν· ἵπποι δὲ καὶ ἵππεις ἦσαν ὑπὲρ τὸ δέον κεκμηκότες.

Ὅθεν ὁ Ζιάκ διέταξε νὰ ἐτοιμασθῶσι τὰ πάντα, ὅπως διανυκτερεύσωσιν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο· εἶτα δέ, ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ θυλακίου του κλειδὰ τινα, ἐπλησίασε τὸ λεωφορεῖον καὶ ἠνέφξε ὀλίγον τὴν θύραν αὐτοῦ.

— Κυρία Ζολάνδη, εἶπεν, ἢ συνοδία μας ἐσταμάτησεν ἤδη καὶ θὰ διανυκτερεύσωμεν εἰς τὸ μέρος αὐτό. Τώρα πρέπει νὰ φάγητε κατ' ἐμὴν· διότι ἡ νηστεία, ὡς εἶπε μέγας τις φιλόσοφος, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα δυστυχῶς ἐλησμονήσα, αὐξάνει τὴν λύπην. Ὑποθέτων λοιπὸν ὑμᾶς τεθλιμμένην, νομίζω ὅτι ἐν ποτήριον ἐκλεκτοῦ οἴνου καὶ ὀλίγος φασιανός, παρασκευασθεὶς χθὲς ὑπὸ τοῦ μαγείρου μου, ὁ ὅποιος εἶνε ὁ καλλί-

τερος μάγειρος τοῦ κόσμου, θὰ σας ἐπαναφέρωσι τὴν χαρὰν εἰς τὴν καρδίαν.

Εἰς τοὺς λόγους του τούτους οὐδεμία ἀπάντησιν ἔλαβεν.

— Διάβου! εἶπεν ὁ Γιάκ, δὲν ὀμιλεῖ... Ἄς ἴδωμεν.

Καί, ἀνοίξας καθ' ὀλοκληρίαν τὴν θύραν τοῦ λεωφορείου, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἐντὸς αὐτοῦ.

Ἡ Ζολάνδη, τὴν κεφαλὴν ἔχουσα εἰς τὰς χεῖρας, ἐφαίνετο παραδεδομένη εἰς βαθεῖς συλλογισμούς.

— Ἐξαίρετα! εἶπεν ὁ νέος χαμηλὸφῶνας, ζῇ... τόσῳ τὸ καλλίτερον. Κυρία, ἐξηκολούθησεν ἀποταθεὶς πρὸς τὴν Ζολάνδην, δὲν θέλετε νὰ δειπνήσετε ἢ δὲν με ἠκούσατε;

Ἡ Ζολάνδη ἔμεινεν ἀκίνητος.

— Διάβου! μήπως ἔγινε κωφάλαος, ἐσκέφθη ὁ Ζιάκ... ἢ θέλει νὰ παίξῃ κωμικὰν κωμωδίαν;... Τι με μέλει! ἢ πεῖνα θὰ νικήσῃ τὴν ἐπιμονὴν τῆς... Ἄς ἴδωμεν.

Καί, ὑποκλινὰς μετὰ χάριτος θαυμασίας, ἔκλεισε καὶ πάλιν τὴν θύραν ἀσφαλῶς.

— Αὐτὸς ὁ ἐξοχικὸς ἀνὴρ διεγείρει θαυμασίως τὴν ὄρεξιν, εἶπε, καὶ αἰσθάνομαι διαβολευμένην πεῖναν... Ἀλλὰ πρέπει πρῶτον νὰ τοποθετήσωμεν τοὺς σκοπούς μας καὶ νὰ ἐξασφαλίσωμεν τὸν πολυτίμον θησαυρόν μας. Ἐ! Γουλιέλμ!

Εἰς ἐκ τῶν τριῶν ἐκείνων ἀνθρώπων, οἵτινες εἶχον ἀπαγάγει τὴν Ζολάνδην, προὔχωρῃσε πρὸς αὐτόν.

— Θὰ τοποθετήσῃς τοὺς σκοπούς πέριξ τῶν σκηνῶν μας, εἶπεν ὁ Ζιάκ, εἰς δὲ τὸ λεωφορεῖον θὰ φυλάξῃς σὺ ὁ ἴδιος. Ἀνυσταξῆς, ἀφίνα εἰς σὲ τὴν ἐκλογὴν τοῦ διαδόχου σου. Ἀλλὰ πρόσεξε καλά· θὰ μοι ἀποκριθῇς σὺ, διὰ τῆς ζωῆς σου, εἰς ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ. Μὲ γνωρίζεις!... Λοιπὸν κάμε γρήγορα.

Καί ὁ μὲν Γουλιέλμος, ὑποκλινὰς, ἀνέχωρῃσε καί, ἀφοῦ ὥρισεν ἐνὶ ἐκάστῳ τῶν στρατιωτῶν τὴν θέσιν του, ἐτοποθετήθη πλησίον τοῦ λεωφορείου, ἀνασύρας τὸ ξιφὸς του· ὁ δὲ Ζιάκ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἰδιαιτέραν αὐτοῦ σκηνήν.

Ἦτο νύξ ἀσέληνος· πυκνὰ δὲ νέφη, καλύπτοντα τὸ στερέωμα, καθίσταν τὸ σκότος βαθύτερον.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ὁ Γουλιέλμος, καίπερ τυγχάνων εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ζιάκ, ὅστις ὀλίγον ἐφρόντιζε περὶ τῆς διαγωγῆς τῶν ὑπηρετῶν του, δὲν ἦτο ποσὸς κακὸς ἄνθρωπος.

Ἀφ' ἧς στιγμῆς εἶδε τὴν Ζολάνδην ὠρὰν καὶ ἀγωνιώσαν εἰς τοὺς βραχίονας αὐτοῦ, ἢ καρδίαν του συνετρίβη εἰς ἄκρον.

Ἄλλως τε εἶχε καὶ αὐτὸς μίαν θυγατέρα, καὶ ὁ γηραιὸς στρατιώτης ἠσθάνθη ἀπερίγραπτον φρίκην ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι καὶ οὗτος συνετέλεσεν εἰς τὴν ἀπαγωγὴν τῆς ἀθώας ταύτης νέας, ἣν ἀφῆρεσαν ἀπὸ τῆς ἀγκάλης τοῦ πατρὸς τῆς, ὅπως τὴν ρίψωσιν εἰς τὰς χεῖρας ἑνὸς ἀθλίου καὶ ἐκδεδιτημένου ἀνθρώπου, οἷος ὁ ἄρχων Δὲ Ζιάκ.

Ἐσκέφθη λοιπὸν ὅτι, εἰς ἀνάμνησιν τῆς

θυγατρὸς του, ὦρθιλε διὰ παντὸς τρόπου νὰ διευκολύνῃ τὴν δραπετεύσιν τῆς Ζολάνδης.

Οὐχ ἦττον ἔπρεπε νὰ παρουσιασθῇ αὐτῇ ἢ καταλλήλος εὐκαιρία.

Ὁ Ζιάκ, ἀφοῦ κατὰ κόρον ἐδεῖπνε καὶ ἐβεβκίωθη· αὐτοπροσώπως ὅτι ἐξετελέσθησαν ἀκριβῶς αἱ διαταγαὶ του, ἐκλείσθη καὶ πάλιν εἰς τὴν σκηνὴν του καὶ ἐκοιμήθη ἡσυχος μετ' οὐ πολὺ δὲ πάντες οἱ μὴ ἐργηγοῦντες στρατιῶται παρεδόθησαν εἰς βαθύτατον ὕπνον.

Ὁ Γουλιέλμος, πάντοτε ἀγρυπνὸν τὸ ὄμμα ἔχων, δὲν ἐβράδυνε νὰ νόησῃ ὅτι, κατ' ὅσον προὔχωρει ἡ νύξ, οἱ περίξ αὐτοῦ τοποθετηθέντες σκοποὶ, παρὰ τὸ καθήκον των, βαθμηδὸν ἀπεκοιμῶντο. Τοῦτο μεγάλως ἡχάριστησεν αὐτόν. Ὅτε δὲ πλέον ἐνόησεν ὅτι πάντες παρεδόθησαν εἰς τὰς ἀγκυλάς τοῦ Μορφέως καὶ δὲν ἠκούετο ὁ ἐλάχιστος θόρυβος, ἐπλησίασεν ἀκροποδητὶ τὴν δικτυωτὴν ὀπὴν τοῦ λεωφορείου καὶ ἐκόλλησε τὸ ὄμμα του ἐπ' αὐτῆς.

— Κυρία, εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ, κυρία!... ἂν δὲν κοιμᾶσθε, λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ μου ἀπαντήσετε... ἐγώ, ὁ ὁποῖος σας ὀμιλῶ, εἰμαι φίλος...

Καὶ ἐκόλλησε τὸ οὖς του ἐπὶ τῆς ὀπῆς, ἀναμένων ἀπάντησιν.

— Φίλος; ἀπήντησεν ἐπὶ τέλους ἡ Ζολάνδη, εἶνε δυνατόν; μήπως με ἀπατάτε;

— Μὰ τὸν Θεόν! κυρία, σας λέγω τὴν ἀλήθειαν. Τί συμφέρον ἔχω νὰ ψεύσθω; Διὰ νὰ σας σώσω, θὰ διακινδυνεύσω τὴν ζωὴν μου. Ὁ ἄρχων Δὲ Ζιάκ, ὁ κύριός μου, εἶνε φοβερός ἄνθρωπος... ἀπέκαμα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του καὶ θέλω νὰ φύγω!

— Ἀλλὰ διατί ἐνδιαφέρεσθε τόσο δι' ἐμέ; ἠρώτησεν ἡ Ζολάνδη.

— Εἰμαι πατήρ, κυρία. Καὶ ὅταν σκέπτομαι ὅτι ὅμοιον δυστύχημα εἰμπορεῖ νὰ συμβῇ καμμίαν ἡμέραν καὶ εἰς τὴν ὠδέτην μου, φαντάζομαι ὅτι πιθανὸν νὰ εὐρεθῇ κίνεος καλὸς ἄνθρωπος νὰ τὴν βοηθήσῃ, ὅπως ἐγὼ σήμερον ἐσᾶς.

— ὦ! Θεέ μου, Θεέ μου! σ' εὐχαριστῶ, διότι εἰσῆκουσες τὰς δεήσεις μου! ἐψιθύρισεν ἡ Ζολάνδη, αἰσθανθεῖσα μεγάλην ἀνακούφισιν εἰς τοὺς λόγους τοῦ γηραιοῦ στρατιώτου.

— Μὴν ἔχετε καμμίαν ἀμφιβολίαν! κυρία... Καὶ ἔπειτα, τί φοβεῖσθε; Τί χειρότερον εἰμπορεῖ νὰ σας συμβῇ ἀπὸ τὸ νὰ μείνης εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἄρχοντος Ζιάκ;

— Ἐχετε δίκαιον, κύριε, εἶπεν ἡ Ζολάνδη μετὰ τόνου ἀποφασιστικοῦ. Ἄν με προδώσετε, ὁ Θεὸς θὰ τιμωρήσῃ σας καὶ τὴν θυγατέρα σας! Ἐμπιστεύομαι εἰς ὑμᾶς. Τί πρέπει νὰ πράξω;

— Ἰδοῦ, ἐπανάλαβεν ὁ στρατιώτης. Πρῶτον, ἤξεύρετε ποῦ πηγαίνομεν, κυρία;

— Ὁχι, κύριε.

— Εἰς Τουραίνην... ὅπου ἐντὸς ὀλίγου θὰ ὑπάγῃ καὶ ἡ βασίλισσα Ἰσαβέλλα. Ἡ Ζολάνδη ἐφρίκασεν.

— Καὶ εὐρισκόμεθα;...

— Εἰς τὸ δάσος Λινά, πλησίον τοῦ Μονθλερύ, δύο ἡμέρας μακρὰν τῆς Αὐρηλίας.

